

Przedwzrostek

Cena
egzemplarza

10
groszy

Ilustrowany dziennik narodowy i katolicki

Nr 25 (121 bis)

— WYDANIE POŚWIĄTECZNE —

Sobota, dnia 28 maja 1938

Posel Czechosłowacji powitał w Gdyni Słowaków

którzy przywieźli z Ameryki oryginał tzw. umowy pitsburskiej

Gdynia. (Tel. wł.) Wobec zapowiedzianego przyjazdu Słowaków amerykańskich z oryginałem tzw. umowy pitsburskiej, przyścia statku „Batory” w porcie głównym Gdyni oczekiwały rzesze mieszkańców Gdyni, liczni wycieczkowicze oraz miejscowe organizacje ze sztandarami i orkiestrami.

W dużej liczbie przybyli również do Gdyni specjaliści sprawozdawcy pism polskich i zagranicznych, w szczególności niemieckich. — Pisma gdańskie przysłały do Gdyni po kilku swych redaktorów. Gmach dworca morskiego był bogato udekorowany barwami słowackimi i polskimi.

Krótko po godz. 8 rano statek „Batory” wpłynął do basenu portowego, a orkiestra marynarki wojennej powitała go odegraniem hymnów polskiego, amerykańskiego i słowackiego.

Skoro statek przycumował do nabrzeża, na pokład weszły liczne organizacje, udające się na powitanie przybywających Słowaków amerykańskich. Słowacy amerykańscy i delegacje, które przybyły do Gdyni z Czechosłowacji, zgromadziły się w salonie głównym motorowca „Batory”, gdzie nastąpił uroczysty akt powitania.

Przewodniczący delegacji Słowaków amerykańskich dr Hletko, podziękował za tak „krasne” powitanie i wielką serdeczność, z jaką Słowacy spotkali się na polskim transatlantyku i dziś, w momencie przybycia do Gdyni.

Nastąpiły z uwagą słuchane przemówienia posła czeskosłowackiego w Warszawie, ministra dra Slavika, który przybył do Gdyni ze specjalnie złożoną delegacją rządu praskiego na polecenie premiera Hodży. Minister dr Slavik odczytał swe przemówienie w którym umowę pitsburską nazwał cennym dokumentem i wyraził nadzieję, że będzie ona nie przyczyną niezgody, lecz podstawą porozumienia, współpracy i konsolidacji Słowaków z braćmi Czechami.

Następnie zabrał głos ks. Budaj. W chwili, gdy z ust czcigodnego mówcy padło nazwisko przywódcy Słowaków, ks. Hlinki, zebrani Słowacy urządzili manifestację na cześć duchowego przywódcy. — Entuzjastycznie przez ogół zebranych zostały przyjęte wywody ks. Budaja, który silnie i kilkakrotnie akcentował, że Słowacy chcą być oparci o silną i wielką Polskę, która ich zdaniem ma do spełnienia wielką misję dziejową na chwałę wszystkich narodów słowiańskich.

Następnie krótkie przemówienia wygłosili red. Buszek i wójt Wygasz, którzy zabrali głos imieniem delegacji rolników słowackich, która przybyła na pokład statku w strojach ludowych.

Na zakończenie przemówił jeszcze mjr Ruszczyk jako przewodniczący gdyńskiego komitetu przyjęcia.

W godzinach południowych na pokładzie motorowca „Batory” goście słowaccy byli podejmowani obiadem, wydanym przez Towarzystwo Przyjaciół Słowacji.

W międzyczasie Słowacy zwiedzili holowniki port handlowy i autokarami miasto. (pi)

*

Oryginał umowy pitsburskiej, który wiezie delegacja, będzie po przedstawieniu działaczom politycznym na Słowacyznie, zabrany z powrotem do Amery-

ki. Urzędowo poświadczona kopia tego dokumentu pozostanie w Słowacji.

Inni pasażerowie „Batory”

Statek „Batory” przywiózł do Gdyni ogółem 570 pasażerów. 140 pasażerów wyokrętowało już w Kopenhadze. Statek przywiózł 660 ton ładunków.

Na „Batory” przybyła również pierwsza tegoroczna wycieczka Stowarzyszenia Synów Polski, które co-rocennie organizuje do Polski wycieczkę Polaków amerykańskich, ciesząc się dużą popularnością. Na czele wycieczki stanął tym razem p. Leon Ciecuch, który jest znanym w Ameryce polskim speakerem w jednej z radiostacji nowojorskich.

Na liście pasażerów znaleźli się również dwaj bracia Adamowicze,

znani z lotu transatlantyckiego w roku 1934.

Motorowcem „Batory” przybył do Polski znakomity tancerz hinduski Ram Gopal. Jest on przedstawicielem hinduskiego tańca religijnego, i przez szereg lat był tancerzem nadwornym jednego z maharadzów indyjskich. Ram Gopal uważany jest za jednego z najwybitniejszych przedstawicieli sztuki tanecznej. Po licznych występach w Ameryce, udaje się obecnie do Warszawy, skąd następnie pojedzie do Paryża, Londynu, aby stamtąd powrócić do Indji.

Powrócił wreszcie do Polski „Batory” p. Aleksander Janta-Pończyński, który zakończył w ten sposób swą podróż dokoła świata.

Poza tym przybył również amery-

kański trener polskiej pływackiej reprezentacji olimpijskiej p. Howard Stepp, jak również znany działacz w przemyśle filmowym, p. Jerzy Starczewski, który zamierza w Polsce dla Ameryki zakontraktować filmy produkcji polskiej.

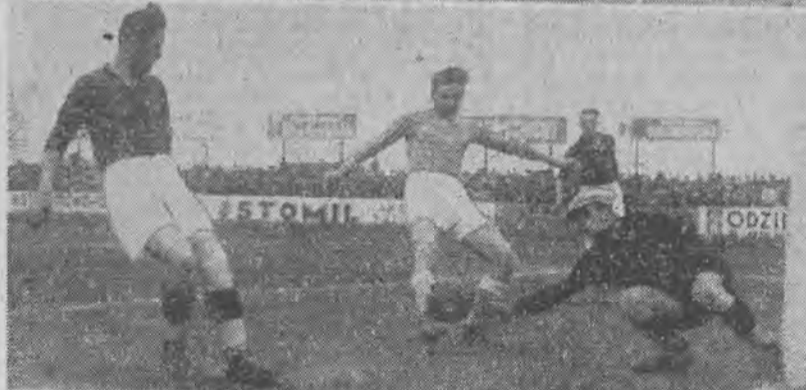
Wreszcie powróciła do kraju grupa przedstawicieli polskiego przemysłu naftowego, na czele z prof. Stanisławem Piłatem ze Lwowa. Przemysłowcy polscy zwiedzili ośrodki przemysłu naftowego w Stanach Zjednoczonych i posługując się komunikacją samolotową, zwiedzili nawet kopalnie nafty w Kalifornii.

Zapowiedzianych części samochodowych, w następstwie strajków fabryk automobilowych w Ameryce, statek nie przywiózł. W garażu okrętowym natomiast przywieziono 16 gotowych samochodów. Nadto ogółem z Nowego Jorku dla Polski i krajów skandynawskich przywiózł „Batory” wielką ilość poczty, bo aż 361 worków.

Statek „Batory” pozostanie w Gdyni tylko przez dwa dni. W sobotę ruszy w nową podróż do Nowego Jorku. (pi)

ŁKS przegrał z Wartą 2:6

Wisła przegrywa ze Śmigłym — Porażka Pogoni — Ruch prowadzi zdecydowanie

Po lewej u góry obrońca ŁKS-u Fliegel uprzedza Schreiera (Warta), a u dołu Kaźmierczak zdobywa dla Warty pierwszą bramkę. Po prawej u góry drużyna ŁKS przed meczem; poniżej moment w polu podbramkowym łodzian

Poznań — Przy pięknej pogodzie stanęły wczoraj na boisku Warty obie drużyny w zapowiadanych składach. Początek gry, nie zapowiadający tak wysokiej przegranej łodzian zaznaczył się obiecującym zrywem ŁKSu. W polu wyglądało to jakby ŁKS chciał ponownie tradycyjnie dotąd remis lub nawet nieznaczne wygrane w Poznaniu. Tymczasem jednak Warta nie dając się zaskoczyć tempem, podejmuje walkę i przejmując wkrótce inicjatywę. Widać, że atak zielonych jest w formie i nie będzie żartował pod bramką.

Już 9 minuta przynosi potwierdzenie tego przypuszczenia. Cała piątka zagrywa skutecznie i bez straty czasu, rwąc naprzód, dzięki poparciu postępującej za atakiem pomocy. Centra Schreiera kończy jeden z ataków zielonych. Piłka wędruje po kolei od Kaźmierczaka do Scherfkego, i ponownie do Kaźmierczaka, który z jednego bodaj metra zdobywa prowadzenie. Gra przybiera na tempie, gdyż zieloni podważają swoje ataki. Łodzianie co prawda nie próżnują, ale dochodzą tylko poza linię środkową, gdzie pomoc zielonych i obrona nie puszczają gości, zupełnie się nie rozumiejących. Król, jako łącznik trzymając się niepotrzebnie w tyle, lata wszędzie, nie przynosząc skutku swym partnerom, a lewoskrzydłowy Lewandowski pudłuje dwukrotnie z murowanej pozycji.

Mimo to gra jest nadal ciekawa, ataki

bowiem zmieniają się początkowo stale. Zatrudniany więcej jest oczywiście Andrzejewski, który w przeciągu następnych pięciu minut musi trzykrotnie skapitulować. W 29 min. wypuścił on po dalekim strzale Kaźmierczaka z lewej strony piłkę z ręki, która potoczywszy się po kolanach dobita zostaje przez nadbiegłego Gendera do siatki. W 31 min. po wolnym Danielaka Scherfke efektywną daleką główką, wymierzoną w górny narożnik bramki łodzian, uzyskuje trzecią bramkę, a w dwie minuty później po raz czwarty piłka znajduje drogę do siatki łodzian. Po błyskawicznym zagranii Schreier — Szwarz — Kaźmierczak — Gendera, Scherfke w obrocie efektywnym strzałem zdobywa czwartą bramkę.

Po przerwie gra początkowo znów jest wyrównana. ŁKS, który przedtem już zamienił Króla z Lewandowskim, chwilami nawet przeważał, chcąc za wszelką cenę poprawić kompromitujący go wynik pierwszej części gry. Atak jednak pracuje fatalnie. Napastnicy latają dużo, wszędzie i w tył, naprzód jednak piłka jakoś nie chce się toczyć. Tadeusiewicz przy tym zawodzi kompletnie na środku ataku i poza niedozwolonymi natarciami i pchaniem nie pokazał nie godnego uwagi gracza ligowego. Pomoc nie mogła i nie potrafiła utrzymać naporu zielonych, którzy niemniej łatwo przechodzili przez obronę gości, w któ-

rej oszczędzał się wyraźnie przed wyjazdem do Strassburga Galecki, pozostawiając ciężar defensywy swemu partnerowi, Fliegelowi. W tych warunkach kilkunastominutowa przewaga gości w polu nie dała oczekiwanego rezultatu. Wyrczyła ŁKS w tym Warta, która w 16 minucie podwyższyła dorobek bramkowy przez Kaźmierczaka do 5:0, gdy ostatni przez Kaźmierczaka, który strzelił z podania Scherfkego głową. Dopiero minutę później goście uzyskali pierwszą bramkę. Fatalny błąd Twórcza, nie wykazującego jeszcze dawnej swej formy, wykorzystuje Król i bez większego wysiłku strzela obok wybiegającego w ostatniej chwili bramkarza zielonych Jankowiaka. W 23 min. zieloni ustalają swój dorobek bramkowy, gdy Kaźmierczak z wolnej pozycji w największym spokoju lokuje piłkę w lewy górny róg. Przy monotonnej dalszej grze, urozmaiczonej rzadszymi, ale zawsze groźnymi atakami Warty, spotkanie zbliża się do końca. W 43 min. niespodziewanie łodzianie uzyskują drugą bramkę przez Stolarskiego, który głową ustala wynik dnia, nie przynoszący gościom z Łodzi zaszczytu.

Śmigły i Wisła 1:0 (0:0)

Wilno. — Wisła była drużyną lepszą i na przegraną nie zasłużyła. Wilnianie jednak zagrali bardzo ambitnie, gdy atak krakowskiej drużyny zawodził we

130 000 wiernych na otwarciu Kongresu

Budapeszt w odświeżonej szacie — Msze św. w 92 kościołach — Otwarcie kongresu — Odczytanie bulli papieskiej — Przemówienia kard. Seredy i legata papieskiego

Budapeszt. (Tel. wł.) Przez cały dzień środowy przybywały co kilkanaście minut pociągi specjalne z całego Węgier oraz z zagranicy, wioząc pielgrzymów na kongres eucharystyczny. Na dworcach kolejowych, z których 2 wybudowano specjalnie na potrzeby kongresu, panował nieopisany ruch. Ulice Budapesztu zaroily się różnorodnym tłumem.

FLAGA PAPIESKA NA ZAMKU

Na zamku królewskim, gdzie zamieszkał legat papieski kard. Pacelli, powiewa biało-złota flaga papieska. Wraz z legatem zamieszkuje na zamku kilku najwybitniejszych dostojników kościelnych również polskich. Całe miasto przystrojone zostało flagami o barwach węgierskich i papieskich. Z domów zwisają draperie i girlandy zieleni nadające miastu uroczysty i poważny wygląd. Kongres zgrupował dostojników kościelnych, duchownych i pielgrzymów wszystkich obrządków katolickich całego świata. Przybyli m. in. księża abisyńscy, murzyni, Japończycy, Chińczycy itd.

MSZE ŚW. W 92 KOŚCIOŁACH

Rano w 92 kościołach Budapesztu księża uczestniczący w kongresie odprawiali bez przerwy msze św. słuchane przez tłumy wiernych. O godz. 8 rano, prymas Węgier kardynał Seredy, odprawił w katedrze św. Stefana mszę św. wysłuchaną przez członków stałego komitetu międzynarodowych kongresów eucharystycznych. O godz. 8,30 odbyła się msza św. według obrządku grecko-katolickiego w kościele grecko-katolickim. O godz. 10 odprawione zostało nabożeństwo ekspiacyjne. O godz. 10,30 przedstawiciele świata literatury i sztuki złożyli w reddie budapeszteńskiej hołd przed Najświętszym Sakramentem.

Ulewny deszcz padający bez przerwy przez całe przedpołudnie nie wróżył wygodzenia się na godziny popołudniowe, kiedy miało się odbyć uroczyste otwarcie kongresu pod gołym niebem na Placu Bohaterów. Komitet organizacyjny w godzinach popołudniowych zapowiedział przez radio, że otwarcie kongresu nastąpi bez względu na pogodę.

CUDOWNA POGODA

Około godz. 15 zerwał się gwałtowny wiatr, po czym niebo wygodziło się zupełnie i zapanowała słoneczna pogoda. Plac Bohaterów, gdzie na tle pomnika „Tysiąclecia Węgier“ wzniesiono wspaniały ołtarz na wysokości 3 pięter, wypełniły od wczesnych godzin popołudniowych tłumy wiernych w liczbie około 130.000.

Na uroczystość otwarcia kongresu przybył o godz. 16,30 regent Horthy z małżonką powitany hymnem węgierskim. W łozach honorowych zasiadli m. in. członkowie rządu węgierskiego, członkowie Izby, korpus dyplomatyczny i dostojnicy kościelni.

O godz. 17 przybył na plac legat papieski kardynał Pacelli w otoczeniu licznej świty kardynałów powitany

fanfarami i dźwiękami hymnu papieskiego. Kardynał Pacelli wyszedłszy przed ołtarz udzielił wiernym błogosławieństwa, po czym zajął miejsce na tronie, ustawionym obok ołtarza.

BULLA PAPIESKA

Uroczystość otwarcia kongresu rozpoczęło odczytanie przez jednego z biskupów węgierskich bulli papieskiej, w której Ojciec Święty wyraził uznanie dla organizatorów kongresu oraz nadzieję, że kongres ten przyczyni się do wzmocnienia wiary chrześcijańskiej. Następnie prymas Wę-

gier kardynał Seredy powitał pielgrzymów całego świata, podkreślając, że naród węgierski nie obchodził jeszcze tak wielkiego święta, jak dzisiejsze święto ku czci Chrystusa w Eucharystii. Kardynał Seredy wezwał katolików z całego świata do zachowania solidarności duchowej, która przyczyni się może do uszczęśliwienia ludzkości.

PRZEMÓWIENIE LEGATA

Po przemówieniu ministra Heman, przewodniczącego stałego komitetu światowych kongresów eucha-

stycznych, biskupa Namur Heylena, zabrał głos legat papieski kardynał Pacelli. Legat podkreślił na wstępie, że kongres, na który ziechali się katolicy całego świata, ma zmanifestować miłość do Boga Utajonego w Eucharystii, miłość, która jest źródłem szczęścia i źródłem zawsze nowych nadziei.

Legat wyraził hołd całemu narodowi węgierskiemu, który był przez wieki ostoją chrześcijaństwa oraz złożył podziękowanie prymasowi kardynałowi Seredy, regentowi Horthyemu i tym wszystkim, którzy przyczynili się do uświetnienia kongresu. Największym nieszczęściem obecnych czasów — zakończył kardynał Pacelli — jest obojętność dla wiary a kongres tenwołany jest do tego, ażeby wiarę ożywić.

HYMN KONGRESU

Na zakończenie uroczystości otwarcia uczestnicy odśpiewali hymn kongresu.

Polski model latający zdobył rekord Europy

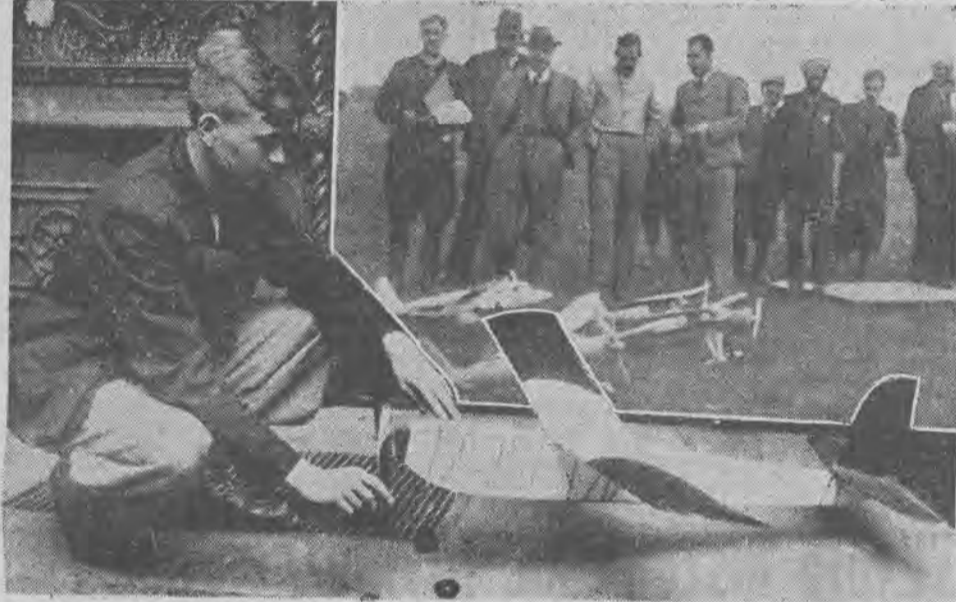
Na zawodach w Poznaniu model 18-letniego Emeryka Nowickiego utrzymał się w powietrzu przez 71 minut

Wczoraj na lotnisku cywilnym w Poznaniu przy sprzyjającej pogodzie, słonecznej i bezwietrznej, odbyły się zawody modeli latających, organizo-

wickiego pobił rekord europejski, gdyż utrzymał się w powietrzu 1 godz. 11 minut uzyskując odległość 650 m, podłubowiec 18-letniego Emeryka No-

wieraz modele, ale systematycznie pracuje dopiero od dwóch lat w Modelarni Okręgowej L. O. P. P. na Piekarach w Poznaniu. Tam też zbudował swój model, który pobił rekord europejski.

— Długo pan go budował?
— Jakież dwa tygodnie, ale wykończyłem go tuż przed zawodami, gdyż w środę wieczorem.
— To pan nie zdążył wypróbować modelu, co?
— Troszkę wypróbowałem go w środę wieczorem na podwórzu przy modelarni, następnie, rano, przed samymi zawodami na lotnisku.
— I dobrze latał?
— Szedł ładnie i gładko.
— A gdy rozpoczął zawody?
— Wówczas gwałtownie zaczął się wznosić dzięki sprzyjającym prądom powietrznym i widać było, że zrobi miłą niespodziankę.
— To panu wszyscy gratulowali takiego zwycięstwa?
— A jakże. Serdecznie wirtualizowali mi sukcesu, a to tym więcej, że pobiłem rekord europejski.
— Co pan zamierza dalej robić, bo zdaje się jest pan teraz w domu przy rodzicach?
— Chcę w tym roku wstąpić na ochotnika do lotnictwa, przedtem jeszcze wezmę udział w zawodach okręgowych modeli latających w Ostrzeszowie.

Model latający, który zdobył rekord europejski i jego konstruktor, 18-letni Emeryk Nowicki. U góry z prawej fragment z przeglądu modeli na zawodach w Ławicy.

wane przez Poznański Obwód Miejski L. O. P. P. Zainteresowanie zawodami było wielkie, czego dowodem duża ilość widzów na lotnisku.

Do zawodów stanęło ogółem 40 zawodników z 46 modelami.

Kolejne miejsca w zawodach osiągnęli:

w grupie juniorów kat. A. (modele belkowe): 1) Leszek Lucki 718. punktów, 2) Edmund Targowski 617 p., 3) Bogdan Jankowiak 463 p.;

w grupie amatorów kat. B. (modele dowolne): 1) Emeryk Nowicki, odległ. 650 m, czas 71 minut, 2) Józef Zieliński, 3) Ludwik Bem;

w grupie amatorów kat. C. (modele kadłubowe na wykonanie): 1) Paweł Humbla, 2) Józef Zieliński, 3) Stanisław Pawlicki.

W zawodach modeli dowolnych, ka-

czas gdy dotychczasowy rekord w tej kategorii zdobyty przez Niemca Lippmanna, wynosił 1 godz. 8 minut.

W swoim locie model ten dostał się w prądy sprzyjające w tzw. komin, dzięki czemu wznosił się na wysokość około 1000 metrów i utrzymywał się przez długi czas pod podstawa chmur kłębiastych (kumuluszów).

W konkurencji modeli tzw. redukcyjnych wyróżniły się modele Józefa Humbla i Józefa Zielińskiego.

Organizacja zawodów sprawna.

Kilka słów ze zwycięzcą

Przeprowadzany z 18-letnim Emerykiem Nowickim, zamieszkałym w Poznaniu przy ulicy Poznańskiej 24, krótką rozmowę.

— Jak dawno interesuje się pan modelami latającymi?

— Od kilku lat. W domu majstrowałem

Trzęsienie ziemi we Włoszech

Mediolan. (PAT). W miejscowości Crocetta di Mozzo w okręgu Bergamo odczuło w środę około godz. 21 silne trzęsienie ziemi. Szkoły nie są jeszcze ustalone.

Niepokoje na Jamajce

London. (PAT). Agencja Reutersa donosi z Kingston (Jamajka), iż policja musiała zrobić użytek z broni palnej, gdyż strajkujący podpalił plantację. 7 osób odniosło rany. W środę wieczorem na całym terytorium panował spokój.

Rada ustawodawcza upoważniła gubernatora do wydania w drodze dekretu wszelkich koniecznych zarządzeń dla utrzymania ładu.

Krwawe starcia w Palestynie

Nowe walki Arabów — Kilku zabitych i rannych

Jerozolima. (PAT) W wyniku ostatnich zajeżdź pomiędzy Arabami i Żydami naprężenie trwa nadal. W godzinach między 19 a 5 obowiązuje nakaz gaszenia światła. Dokonano licznych aresztowań.

Szczególnie nerwowy nastrój panuje w Jaffie i Tel-Awii. Wzmocniono tam służbę bezpieczeństwa. Na drodze z Hebronu do Beerszeba doszło

do starcia pomiędzy aktywistami arabskimi a patrolami policji pomocniczej, przy czym 2 policjantów zostało zabitych.

W dzielnicy żydowskiej Haify ostrzelano rano 3 Arabów, z których dwóch zmarło. Na drodze z Jerozolimy do Jaffy ostrzelivano auto żydowskie.

Powstańcy meksykańscy wysadzili pociąg w powietrze

Według doniesienia urzędowego usiłowano ograbić zabitych i ocalałych

Meksyk. (PAT) Urzędowo potwierdzają wiadomość, że powstańcy wysadzili w powietrze pociąg towarowy na linii San Luis-Tampico.

Dwie osoby zostały zabite, jedna

ciężko ranna. Po wybuchu usiłowano ograbić zabitych i ocalałych.

Szwagier gen. Cedillo, deputowany Juan Soira, zabity został przez żołnierzy rząd. pod Hacienda Las Palmas.

GDY WIOSNA OŚNIEŻY DRZEWA

Pełna piękna i czaru scena ze wsi angielskiej

100-tysięczny lud „wiecznych tułaczy”

(Od własnego korespondenta „Orędownika”).

Paryż, w maju.

Wzdłuż wybrzeży Sekwany rozlega się często przeciągły ryk syreny, zwiastującej przejazd wielkich łodzi, dowożących do stolicy Francji węgiel, piasek, wino itp. Nieraz kilka takich łodzi, ciągniętych motorową, tzw. „remorqueur”, dobiega do paryskiego portu. Na ich pokładzie uwijają się marynarze, palący fajki, oraz ich żony, przygotowujące wieczerzę, a wreszcie opalona dziewczyna, bawiąca się z psakiem, poszczekującym na widok mieszczuchów. Tu i tam zaś, pomiędzy beczką i suszącą się bielizną, widzi się doniczkę pelargonii, tej wiarnej towarzyski tułaczażo żywo-ta marynarzy. W głębi zaś Ile St. Louis, w miejscu, w którym dumna sylwetka katedry Notre-Dame odbija się w wodach Sekwany, znajduje się nawet „Quai des mariners” — wybrzeże marynarzy, do którego właśnie w Paryżu dobiegają.

Ktokolwiek podróżował wzdłuż i wszerz Francji, ten niejednokrotnie spotykał na wodach Marny, Rodanu itp. oraz na sieci kanałów, łączących różne rzeki, szereg dużych łodzi, posuwających się powoli. Mało kto jednak zastanowił się głębiej jak żyje ten szczególny lud rzecznych „wiecznych tułaczy”, któremu tylko dwa razy do roku — na 11 listopada, święto zawieszenia broni i na 14 lipca, święto narodowe — przysługuje prawo wstrzymania się od stałej, żmudnej żeglugi.

Otóż trzeba wiedzieć, że rzeczna sieć Francji, wraz z licznymi kanałami wynosi, aż 15 tys. km. Po niej przesuwa się tysiące łodzi. Na nich zaś żyje jedyna w swoim rodzaju ludność tułaczażo, wynosząca razem z liczną dziatwą około 100 tysięcy dusz!

Nikt się nią nie interesował, nikt nie troszczył się o jej potrzeby zawodowe, społeczne, czy po prostu moralne.

Dopiero dwa lata temu na wybrzeżach Sekwany, w miejscowości Conflans-Sté-Honorine, będącej stolicą tego tułaczażo ludu marynarzy, w której nieraz gromadzi się do 45 tys. łodzi, można było spotkać wyniosłą sylwetkę przechadzającego się księdza. Był to ksiądz Bellanger, który w krótkim czasie stał się prawdziwym opiekunem i apostołem marynarzy.

Nie pytał ich ani o przekonania polityczne, ani nawet o religijne. Wziął bowiem sobie za dewizę te proste słowa: „Je sers” — służę. W imię tych słów, z pokorą iście chrześcijańską, odwiedzał rodziny zamieszkujące łodzie, przebywał z marynarzami, interesował się ich życiem. Pomiędzy nimi, a kapłanem wytworzyły się silne węzły przyjaźni i zaufania. On pierwszy wyczuł zupełne odosobnienie marynarzy i postanowił mu zaradzić. W duszy wielkiego kapłana zrodziła się myśl podniosła: stworzenie organizacji „Społecznej Pomocy dla Rzecznych Marynarzy”, celem niesienia im potrójnego wsparcia, bo zawodowego, społecznego i religijnego.

Ksiądz Bellanger przystąpił niezwłocznie do zrealizowania swego projektu. Stowarzyszenie nie tylko, że ujrzało pod jego egidą światło dzienne, ale prosperuje. Liczy ono dzisiaj, obok głównej siedziby w Conflans-Sté-Honorine, aż 30 ośrodków oraz 15 nowoformujących się. Ich zadanie? — Ułatwia-

nie pod każdym względem egzystencji marynarzy, czy to w razie choroby, gdy chodzi o dopuszczenie tych „tułaczy” do szpitali, czy to w razie zawierania związków małżeńskich, gdy wymaganym od nich wykazania się jednomiesięczną rezydencją na „ziemi”, której oczywiście nie posiadali, czy to wreszcie zajęcie się chrzcinami, zapomogami itd.

Ośrodek zaś, w którym spotykają się, gdzie udają się po rady, został stworzony na obraz i podobieństwo ich pływających domostw. Jest nim bowiem ogromna łódź, nosząca miano „Je sers”, na której znajduje się pływająca kaplica marynarzy.

Przypłynęła ona przed kilku dniami do Paryża i kolysze się na Sekwanie nieopodal mostu de la Concorde.

Wchodzę na jej pomost.

Snop żółtego światła, przedostającego się przez okna w formie krzyża, za-lewa kaplicę, mogącą pomieścić 400 — 500 osób. W głębi widnieje ołtarz z jasnego drzewa, a u jego dołu wyrzeźbiona kotwica; zwykle, jasne krzesła ogrodowe; na oddzwianach, wypisane zapowiedzi marynarzy...

Dru-ga część statku, równie obszerna, przeznaczona jest na zebrania, odczyty itp. Trzecia wreszcie, zajęta jest przez biurka i bibliotekę, pozwalającą marynarzom, a zwłaszcza ich dzieciom, na utrzymanie kontaktu z życiem „ziemi”. Jest ona tak dobrze zorganizowana, że utwór, wypożyczony w Rouen może być oddany w Lyonie, albo Strasbur-gu.

— Co czyta ta tułaczażo młodzież francuskich szlaków wodnych? — pytam sympatycznej sekretarki.

— Bohaterskie biografie o królowej Astrid, albo Mermozie, opowieści o żegludze i lotnictwie — brzmi odpowiedź.

Ksiądz Bellanger troszczy się bardzo o wychowanie dzieci swoich marynarzy. Dla nich to powołał do życia sto-

warzyszenie „Jeunesse bateliere chrétienne” — „Chrześcijańskiej Młodzieży Marynarzy” — liczące obecnie 500 członków. Posiada ono nawet swe miesięczniki, a mianowicie „La Vigie” dla chłopców, a „L'Hirondelle” dla dziewcząt. Organem zaś marynarzy jest „La Vie bateliere”.

Ale oto podchodzi do nas sam ksiądz Bellanger, kapłan-kierownik tego wielkiego dzieła.

Twarz niezwykle łagodna, pełna dobroci. Na wiadomość, iż jestem korespondentką „Kuriera Poznańskiego” rozjaśnia się ona miłym uśmiechem.

— Soyez la bienvenue! — powiada mi kapłan marynarzy. — Słowo Polska zawsze niezmiernie sympatycznie brzmi w moich uszach. Proszę sobie bowiem wystawić, iż spędziłem w niej około 10 miesięcy mego życia!

— Tak, jako jeniec wojenny! Niemcy przesiedlali mnie z miejsca na miejsce, bo krnąbrny i nieposłuszny, pracować dla nich nie chciałem. Byłem więc w różnych miejscowościach nad Odrą, gdzie już interesowałem się życiem marynarzy; znam Poznań.

Naszą ciekawą rozmowę przerywa jednak nieoczekiwana wizyta, odwołująca księdza Bellanger.

Mimo woli wodzę okiem za sylwetką tego kapłana-żołnierza. Ksiądz Bellanger przygotowywał się bowiem zrazu do wojskowego zawodu w znanej szkole oficerskiej St-Cyr. Tam to zastała go wojna. Jako 20-letni młodzieniec wstąpił do piechoty. Powrócił z wojny bohaterem, ale ciężko rannym, okaleczalym. O karierze wojskowej nie było już mowy. W czasie jednak długich rozmysłań, wyłonilo się w duszy dawnego żołnierza inne powołanie: służenie wszelkimi siłami temu opuszczonemu ludowi wiecznych, rzecznych tułaczy, którym się oddał z iście apostołem poświęceniem.

I. BRIARES

POMYŚLNEJ PODRÓŻY

— Nie lada zmartwienie miała biedna psina płynąc na takim potworze wzdłuż plaży w Lido

tysiąc lat wieku. Prawie wymarły żubr jest na nowo hodowany, historyczne budynki poddaje się zabezpieczeniu i tysiące innych przedmiotów ochrony są otoczone opieką, jaką dać może tylko nadzór dokonywany pod egidą organizacji państwowej, stworzonej dla tego celu.

Czy nie należałoby oprócz na podobnych podstawach naszej własnej, tak często projektowanej Państwowej Rady Ochrony Przyrody Australii?

Wzruszająca wierność psa

Jeden z angielskich funkcjonariuszy policyjnych, pełniący służbę na Nowej Gwinei, udał się nap odróż inspekcyjną ze swego posterunku w Salamanua. Posiadał on nieodłącznego towarzysza psa, zwanego „Sussie”. Ponieważ podróż inspekcyjna miała trwać przez dłuższy czas i przeważnie miała się odbywać w trudnych warunkach komunikacyjnych, pozostawił ów policjant psa na posterunku, polecając go troskliwej opiece kolegów. Kiedy po sześciu tygodniach nieobecności powrócił na posterunek w Salamanua, dowiedział się z wielką przykrością, że w dwa dni po jego wyjeździe pies znikł. Jakie było zdziwienie owego funkcjonariusza policji oraz wszystkich kolegów jego, gdy w dwa dni po powrocie z objazdu właściciela psa „Sussie” przybiegł i legł u nóg pana. Wygląd psa był oplakany. Okazało się bowiem, że przebiegł on przestrzeń 400 mil, podążając trop w trop za swoim panem, nie mogąc jednak w czasie drogi mu nadążyć.

Od tej chwili „Sussie” stał się beniaminkiem nie tylko posterunku w Salamanua, lecz również całej miejscowości oraz innych posterunków.

Po 24 latach po raz pierwszy zagrają wielkie organy katedry w Reims

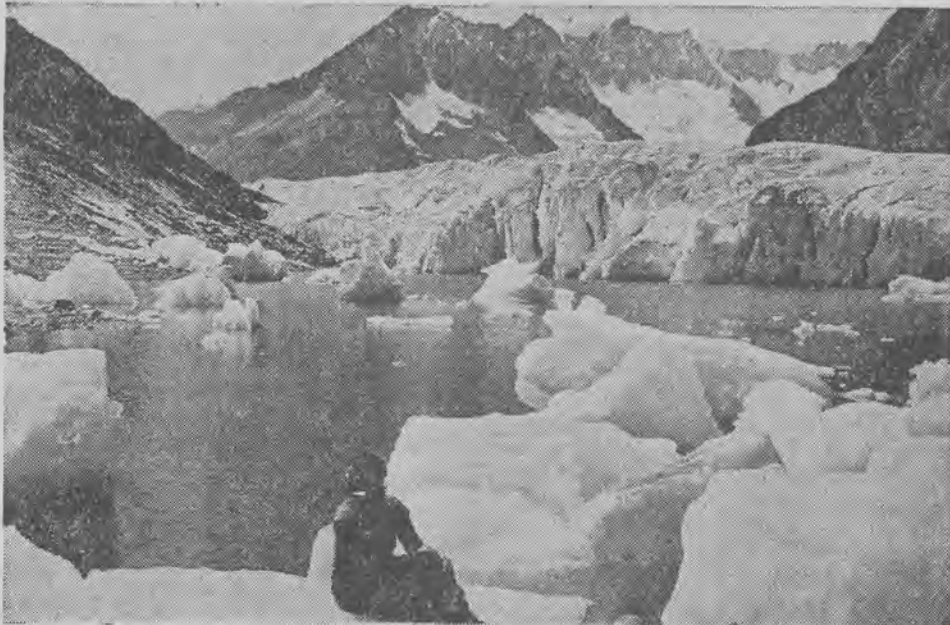
7 lipca będzie wielkim dniem katedry w Reims. Po raz pierwszy od 1914 r., w odbudowanej katedrze odezwą się wielkie organy, uchodzące za jedne z najlepszych w świecie. Będzie to niezwykle wzruszający punkt programu uroczystości inauguracyjnych. Koncertować mają G. B-nnet i Lartilleux. Obaj artyści odegrają najpiękniejsze utwory kompozytorów i organistów z Reims: N. de Grigny, H. Dallier i T. Dubois.

GDY LWY POZUJĄ...

— Nie bardzo przyjemny wyraz twarzy zrobiły fotografowi lwicy znanego amerykańskiego pagromcy Terrel Jacoba. To błysk magnety tak podrażnił uwiecznionych w niewoli królów pustyni

TO NIE BIEGUN

— Jeden ze stopionych pod wpływem słońca lodowców szwajcarskich stworzył tak piękny widok, dający złudzenie obrazka z okolic arktycznych

Ochrona przyrody w Polsce wzorem dla Australii

Sprawozdanie Towarzystwa Ochrony Przyrody Australii (Wild Life Preservation Society of Australia) za rok 1937 przynosi uwagi o organizacji ochrony przyrody w Polsce, które przytaczamy w tłumaczeniu, jako interesujący dowód uznania dla Polski ze strony społeczeństwa tak bardzo od Europy odległego.

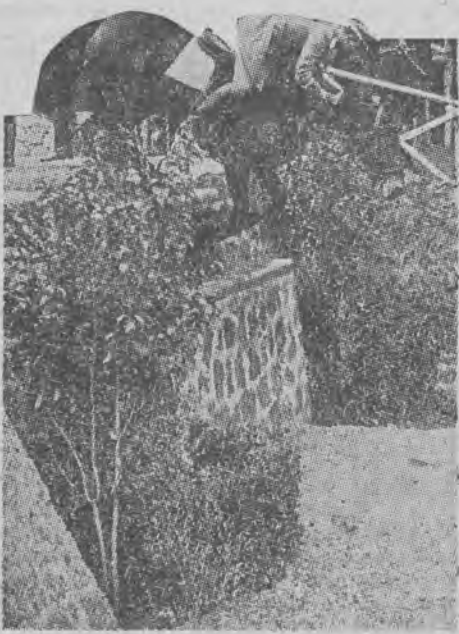
„Pomiędzy naszymi cennymi korespondentami znajduje się Państwowa Rada Ochrony Przyrody w Polsce. Organizacja ta ma sobie powierzona pracę nad ochroną rodzimej fauny i flory, nad odtworzeniem ich za pomocą kontroli, przeglądu i bezpośredniej hodowli, o ile taka jest istotnie potrzebna, nad badaniem potrzeby ochrony przyrody w różnych okręgach Polski i robieniem rządowi przedstawień na podstawie dobrze przemyślanego i uzgodnionego ogólnego planu, nad ochroną poszczególnych drzew, budynków, skał, zabytków geologicznych i krajobrazowych. Wszystko to jest wykonywane przy zorganizowanej pomocy rzeczoznawców i specjalistów z różnych dziedzin polskiego życia narodowego, pod kontrolą najwyższego czynnika facho-

wego. Prowadzone są stałe badania, odnoszące się do każdego działu pracy, zarówno w głównym Biurze w Krakowie, jak i w ośrodkach prowincjonalnych.

Od czasu, kiedy Państwowa Rada Ochrony Przyrody rozpoczęła swą pracę w roku 1919, wzrosła znacznie zarówno ilość jak i powierzchnia rezerwatów. Z liczby 29 rezerwatów o łącznej powierzchni zaledwie 1.469 ha w r. 1919, osiągnięto w r. 1936 cyfrę 180 rezerwatów o łącznej powierzchni 28.478 ha (jeden ha równa się w przybliżeniu dwom i pół akra). Rezerваты te uzupełniają w różny sposób 7 wielkich Parków Narodowych i przeszło 4.000 pomników natury, które przedstawiają całokształt materialnego dorobku Państwowej Rady. Przy życzliwym poparciu polskich władz szkolnych wprowadzono ochronę przyrody do wszystkich szkół i liceów, od najniższych aż do uniwersytetów.

Chełlibyśmy przytoczyć parę przykładów obecnej działalności Państwowej Rady, o ile na to pozwala brak miejsca. Niektóre drzewa zarejestrowane jako pomniki przyrody liczą po-

Kawaleryjska brawura

W Villa Umberto pod Rzymem znajduje się hippodrom włoskiej kawalerii z niezwykle trudnymi przeszkodami. Na zdjęciu skok przez jedną z przeszkód